

Ο Δημήτρης Κατσιμίρης* μας μιλάει με αφορμή τους «Γελοίους Έρωτες» που θα κάνουν πρεμιέρα στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης

Ο έρωτας ακόμα κι όταν είναι αμοιβαίος, είναι «ατομική» υπόθεση έχει ξεκαθαρίσει ο Φρόιντ. Στο παρελθόν πάλευαν να το κρύψουν με ιδεοληψίες και μεταφυσικές ρομαντικές φαντασιώσεις, αν και σε όλες τις ανεπτυγμένες πολιτισμικά εποχές έθεταν τις ενστάσεις τους (αν σκεφτεί κανείς τα τυχαία βέλη του Θεού Έρωτα στην αρχαία μυθολογία, τους Άγονους Έρωτες στο Σαίξπηρ της Αναγέννησης, το Γεύμα των Κωπηλατών του εικαστικού Ρενουάρ στη Γαλλία των τελών του 19^{ου} και τόσα άλλα). Τώρα ευτυχώς μπορούμε να μιλάμε ανοιχτά για τους ασυγχρόνιστους, φαντασιακούς, άτοπους και γελοίους έρωτες αν δεν πουλάμε ελπίδα σε τηλεοπτικές εκπομπές και δεν πληρωνόμαστε για να τραβήξουμε από τα μαλλιά την ευτυχία του ήδη θολού αμερικανικού ονείρου. Ας μην πουληθούν καινούριοι καναπέδες και σίδερα σιδερώματος φέτος και ας μιλήσουν οι πιο τολμηροί από μας ειλικρινά για τα αδιέξοδα της ανθρώπινης ύπαρξης στους ελάχιστους τόπους τέχνης που ακόμα επιτρέπεται...

Έχοντας αρκετές μικρού μήκους και μία μεγάλου μήκους ταινία στο ενεργητικό του, που πήρε μάλιστα το βραβείο κοινού το 2022, στη δεύτερη μεγάλου μήκους ταινία του «Γελοίοι Έρωτες» που θα κάνει πρεμιέρα τις επόμενες μέρες στο **66ο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (8 και 9.11 στις 22:00 στην Αίθουσα Τζων Κασσαβέτης)** ο Δημήτρης Κατσιμίρης, με έναν χειροποίητο, συνειδητά πρόχειρο, απλό και ακομπλεξάριστο τρόπο μας παρουσιάζει έξι «μικρούς» «γελοίους» έρωτες μιλώντας τολμηρά για την απουσία ή την λάθος παρουσία ερωτικής επένδυσης στη σεξουαλική επιθυμία:

Ασπασία Λυκουργιώτη: Πιστεύεις ότι η δομή της σύγχρονης κοινωνίας εντείνει τη ματαιότητα που βιώνουν συναισθηματικά τα υποκείμενα; Δηλαδή μέσα σε μια συνθήκη άπειρων οικονομικών και κοινωνικών προβλημάτων μπορεί κανείς να αφεθεί και να ερωτευτεί όντως; Να επιτρέψει, πολύ περισσότερο, στον εαυτό του να ερωτευτεί κάποιον που θα του το ανταποδώσει, έστω και ασυγχρόνιστα;

Δημήτρης Κατσιμίρης: Σίγουρα το κοινωνικοπολιτικό πλαίσιο της εποχής συμβάλει σε αυτή τη ζοφερή κατάσταση που αντιμετωπίζουν οι άνθρωποι στις διαπροσωπικές τους σχέσεις. Φαινόμενα όπως το ghosting το καταδεικνύουν αυτό. Περνάω καλά και χωρίς εξηγήσεις, εξαφανίζομαι από τη ζωή του άλλου χωρίς δεσμεύσεις και ηθικές αναστολές. Και ενώ θεωρητικά τα social media κάνουν εύκολη την πρόσβαση στη ζωή του άλλου, η ευκολία αυτή τελικά λειτουργεί ως τροχοπέδη για να εξελιχθεί μία σχέση σε κάτι πιο βαθύ. Η ευκολία του 'με ζόρισες και αυτόματως μεταπηδώ κάπου αλλού χωρίς να το παλέψω'. Η ταινία φωτίζει αυτή τη ματαιότητα των πραγμάτων αλλά κυρίως τη γελοιότητα όταν δύο ζωές έρθουν ασύγχρονα σε επαφή.

✖Α.Λ.: Σε κάποιες ιστορίες, την πρώτη π.χ. με την ανταλλαγή ζευγαριών ή την προτελευταία με τον διάσημο ηθοποιό, διαχωρίζεις την σεξουαλική επιθυμία από τον έρωτα ενώ σε άλλες βάζεις τα υποκείμενα να αυταπατώνται και να ματαιώνονται, τι πιστεύεις ότι πρέπει να κάνουμε σαν άτομα αλλά και σαν μέλη ενός κοινωνικού συνόλου με την αυταπάτη του έρωτα;

Δ.Κ.: Η ταινία ξεκινάει με ένα quote «Αν δεν υπήρχε ο έρωτας, θα έπρεπε να εφεύρουμε έναν». Που σημαίνει ότι παρά την όλη αυταπάτη, το σπαραγμό ψυχής και το μάταιο της ύπαρξης μέσα από τη ζωή του άλλου, ο άνθρωπος έχει την ανάγκη να αγαπήσει και να αγαπηθεί μέσα από μια οφθαλμαπάτη. Και ενώ ξέρει τι έπεται με όλο αυτό το ταξίδι, πολλές φορές αδυνατεί να αρνηθεί να δοκιμάσει άλλη μία γουλιά έρωτα. Ο έρωτας έχει αυτή τη μοναδική ευχέρεια να φέρνει στην επιφάνεια παιδικά τραύματα, να ανοίγει εκ νέου πληγές και να σε τοποθετεί στο τρενάκι του τρόμου για μία διαδρομή αξέχαστη μεν, τραυματική δε. Αν καταφέρει κάποιος και επιβιώσει μέσα από όλη αυτή τη τρέλα, οι ψυχικά πνευματικές απολαβές είναι τεράστιες.

✖Α.Λ.: Υπάρχουν έρωτες που δεν είναι γελοίιοι;

Δ.Κ.: Όχι κατ' έμέ όλοι οι έρωτες εμπεριέχουν τη γελοιότητα. Μία γελοιότητα που ενώ τη ζεις, είναι άκρως αδύνατον να την αντιληφθείς. Να γίνεις δηλαδή παρατηρητής του εαυτού σου και της κατάστασης. Εν αντιθέσει η δύναμη της αγάπης για μένα προσωπικά είναι ο ένας και μοναδικός Θεός που πιστεύω εδώ και χρόνια.

✖Α.Λ.: Πάρα πολλοί άνθρωποι σε βοήθησαν στην παραγωγή αυτής της ταινίας που απ' ότι καταλαβαίνω είναι αυτοχρηματοδοτούμενη, μ' έναν τρόπο πιστεύεις στη σημασία της D.I.Y. τέχνης και στην σημασία της «από τα κάτω» ανεξάρτητης καλλιτεχνικής παραγωγής;

Δ.Κ.: Η ταινία υποβλήθηκε δύο φορές για χρηματοδότηση (ΕΚΚΟΜΕΔ, ΕΡΤ) και δεν έγινε δεκτό το

αίτημα. Η πίτα των χρημάτων που μοιράζονται πλέον είναι μικρή. Ένα τεράστιο θέμα που το φέρνει εκ νέου στην επιφάνεια η πρωτοβουλία Σινεμά στην Ελλάδα - Ορατότης Μηδέν. Όποτε έρχεται στο τραπέζι της κουβέντας, τι κάνει ένας δημιουργός αν δεν έχει budget για να υλοποιήσει το έργο του. Ένα έργο που καίει τη ψυχή του και θέλει να βγει από μέσα του για να λυτρωθεί. Κάθεται και περιμένει τα κρατικά χρήματα ή δοκιμάζεται σε εναλλακτικούς τρόπους βλέπε crowdfunding, ιδιωτικοί πόροι κ.α; Το ανεξάρτητο σινεμά πάντα υπήρξε πρωτοπόρο σε ιδέες και είδη κινηματογράφησης. Ενδεικτικά αναφέρω το Τζον Κασσαβέτη όπου στο παρελθόν γύρισε την πλάτη στα μεγάλα studio και με ένα μικρό συνεργείο και χαμηλό budget κατάφερε να παράξει κινηματογραφικά διαμάντια. Ο κινηματογράφος χρειάζεται λεφτά για να γίνει, πολλά ή λίγα ανάλογα την εκάστοτε συνθήκη.

Α.Λ.: Πιστεύεις στους ανθρώπους, τους φίλους, τις ομάδες περισσότερο απ' ότι στα δυαδικά σχήματα των σχέσεων; Έχει κάποια πολιτική σημασία για σένα αυτό;

Δ.Κ.: Πάνω από όλα για μένα το σύνολο. Μόνο έτσι μπορείς να πορευτείς. Ο έντονος εγωκεντρισμός και η αλαζονεία μου προκαλούν απέχθεια. Ένα κείμενο δεν γράφεται ποτέ από ένα άτομο, μία σκηνοθεσία δεν ανήκει ποτέ σε έναν. Ο κάθε συνεργάτης εμπλέκεται στην δουλειά του άλλου. Αυτό είναι κάτι που το πρεσβεύω στα δικά μου γυρίσματα. Όλοι έχουν ενεργό ρόλο στο σενάριο και τη σκηνοθεσία. Δε με φοβίζει αυτό αλλά αντιθέτως με ιντριγκάρει. Μία εξαιρετική ιδέα μπορεί να προέλθει από οπουδήποτε. Γι' αυτό το λόγο και πάντα επιλέγω συνεργάτες συνοδοιπόρους. Ανθρώπους δηλαδή που νοιάζονται για το γενικό σύνολο και όχι για την πάρτη τους. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε πως στο επικείμενο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης θα ανέβουν 22 άτομα (ηθοποιοί και crew) για να υποστηρίξουν τους Γελοίους Έρωτες.

*Ο Δημήτρης Κατσιμίρης γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Ρόδο. Έχει σπουδάσει και ασκήσει το επάγγελμα του κοινωνικού λειτουργού. Τα τελευταία χρόνια ζει και εργάζεται στην Αθήνα ως συγγραφέας και σκηνοθέτης στο θέατρο και στον κινηματογράφο. Έχει γράψει δύο θεατρικά έργα Η αυτοκτονία μου (2014), Το Έμβρυο (2015) και έχει σκηνοθετήσει τις βραβευμένες μικρού μήκους ταινίες Γενέθλια (2016), Μαμά, γύρισα (2017) και Fake News (2018). Η πρώτη του μεγάλου μήκους Με Αξιοπρέπεια (2022) απέσπασε το βραβείο κοινού στο 63ο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης.